



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Indráčkem v právní věci žalobkyně **Ing. M. T.**, proti žalované **České správě sociálního zabezpečení** se sídlem Praha 5, Křížová 25, o žalobě proti správnímu rozhodnutí ze dne 26.6.2012, o zamítnutí námitek a potvrzení rozhodnutí žalované ze dne 20.3.2012, o **starobního důchodu**,

t a k t o :

I. Žaloba **s e z a m í t á .**

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 26.6.2012 č.j. X žalovaná Česká správa sociálního zabezpečení zamítla námitky žalobkyně a potvrdila své rozhodnutí ze dne 20.3.2012 č.j. X. Tímto rozhodnutím podle ust. § 56 odst. 1 písm. d) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů a podle čl. XIII zákona 428/2011 Sb. a s přihlédnutím ke Smlouvě mezi Českou republikou a Slovenskou republikou o sociálním zabezpečení vyhlášené pod č. 228/1993 Sb. stanovila žalobkyni od 6.1.2011 starobní důchod ve výši 5.191,- Kč měsíčně. Dále uvedla, že od ledna 2012 náleží žalobkyni starobní důchod v téže výši. V odůvodnění tohoto rozhodnutí žalovaná citovala čl. XIII zákona č. 428/2011 a

dodala, že žalobkyni byl rozhodnutím ze dne 18.2.2011 podle ust. § 56 odst. 1, písm.

d) zákona o důchodovém pojištění s přihlédnutím ke Smlouvě a k opatření Ministerstva práce a sociálních věcí ČR „Výklad zákona o důchodovém pojištění, popř. předpisů souvisejících, s přihlédnutím ke Smlouvě mezi Českou republikou a Slovenskou republikou o sociálním zabezpečení vyhlášené pod č. 228/1993 Sb. a k Nálezům Ústavního soudu ČR“ stanoven starobní důchod v zálohové výši od 6.1.2011 v částce 4.641,- Kč a od 6.4.2011 v částce 4.419,- Kč měsíčně. Výše starobního důchodu, která by náležela podle českých právních předpisů bez přihlédnutí ke Smlouvě, včetně zvýšení dle Nařízení vlády č. 281/2010 Sb. účinného od 1.1.2011 (procentní výměra důchodu 10.281,- Kč se zvyšuje o 3,9% na 10.682,- Kč měsíčně, základní výměra důchodu se zvyšuje na 2.230,- Kč měsíčně), by činila za rok 2011 12.912,- Kč měsíčně. Z pokladů předložených slovenským nositelem pojištění (Sociální pojišťovna Bratislava) bylo zjištěno, že průměrná výše slovenského starobního důchodu činila za rok 2011 317,5 EUR, takže po přepočtu na českou měnu platným kurzem české koruny vůči euru stanoveným ČNB k 1.7.2011 (24,315) činila za rok 2011 7.721,- Kč měsíčně, rozdíl tedy činí 5.191,- Kč měsíčně.

Žalobkyně proti shora uvedenému rozhodnutí podala včasnou žalobu. V ní poukázala na to, že s částkou starobního důchodu, která se vztahovala k roku 2011 už v podaných námitkách nesouhlasila a tento nesouhlas vyplývá z toho, že při vyčíslení skutečného doplatku žalovaná používá při přepočtu eura na české koruny kurz ČNB k 1.7.2012, zatímco platby důchodu přepočítávají banky jejich obchodním kurzem platným v den realizace transakce. Tento postup uplatňuje žalovaná od samého začátku a je zřejmé, že žalobkyni poškodila jak v roce 2010, tak i v roce 2011.

Další žalobní námitkou žalobkyně bylo to, že součástí jejího dílčího českého důchodu musí být i částka, kterou získala za práci po nároku na důchod, protože i tato částka podléhá ve všech případech valorizaci. Zahrnutí této částky do dílčího českého důchodu reklamuje neúspěšně od samého počátku. Žalobkyně je toho názoru, že za dobu odpracovanou v České republice po 1.1.1993 jí náleží dílčí český důchod podle českých předpisů a kromě toho jí náleží jako součást procentní výměry českého důchodu 1% za každých 90 dní odpracovaných po vzniku nároku na důchod. Pokud žalovaná při plného českého starobního důchodu zahrnula částku za dobu odpracovanou po nároku do tohoto důchodu, pak musí být tato částka zahrnuta i v dílčím českém důchodu a v žádném případě nemůže být součástí tzv. doplatku k důchodu.

Krajský soud provedl důkaz žalobu napadeným rozhodnutím žalované a vycházel i z obsahu připojeného dávkového spisu žalobkyně a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Při řízení o žalobě žalobkyně vycházel přitom krajský soud z ust. § 65 a násl. s.ř.s., jakož i ze skutkového a právního stavu, který tu byl dán v době rozhodování žalované (ust. § 75 odst. 1, 2 s.ř.s.).

Z hlediska skutkových zjištění vyplývajících z dávkového spisu žalobkyně vzal krajský soud za prokázáno, že žalobkyni byl přiznán starobní důchod od 1.6.2001, jehož výše byla pravomocně vyřešena (po předcházejících rozhodnutích žalované a opravných prostředcích) rozhodnutím ze dne 8.10.2009. Odůvodnění tohoto

rozhodnutí obsahuje způsob výpočtu výše tohoto starobního důchodu, včetně zvýšení jeho procentní výměry za 657 dnů pojištění získaných po vzniku nároku na

důchod o 7%, tj. o 751,- Kč. Tato částka byla zahrnuta do celkové procentní výměry starobního důchodu. V nyní projednávané věci bylo rozhodnutím ze dne 20.3.2012 realizováno zvýšení starobního důchodu dle Nařízení vlády č. 281/2010 Sb. účinného od 1.1.2011 tak, jak výše uvedeno. Toto zvýšení má oporu v ust. § 67 zákona č. 155/1995 Sb. V rámci podaných opravných prostředků proti rozhodnutí ze dne 20.3.2012 se tedy mohla, jak žalovaná v námitkovém řízení, tak i krajský soud v tomto přezkumném řízení soudním zabývat toliko samotným zvýšením důchodu žalobkyně a nikoliv správnosti stanovení výše starobního důchodu co do jeho základu, které nebylo předmětem tohoto správního řízení a které bylo řešeno rozhodnutím žalované ze dne 8.10.2009.

Další žalobní námitkou žalobkyně bylo to, že žalovaná při vyčíslení skutečného doplatku při přepočtu kurzu eura na české koruny používá kurz České národní banky k 1.7.2011, zatímco platby důchodu přepočítávají banky jejich obchodním kurzem platným v den realizace transakce. Tento problém řešil již Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 19.2.2010 č.j. 3Ads 94/2009-85 (o něj opírá i své vyjádření ze dne 6.12.2012 k podané žalobě žalované), v němž se mimo jiné uvádí, že z důvodu absence zákonné či podzákonné právní úpravy nelze zhodnotit, zda namítaný způsob přepočtu slovenského důchodu je zákonný, avšak Nejvyšší správní soud bez jakýchkoliv pochyb uvádí, že z téhož důvodu se nejedná o postup contra legem či in fraudem legis. Vzhledem k tomu, že žalovaná uvedenou metodiku aplikuje i v obdobných případech (vyplácení důchodu podle výkladu MPSV) stejně lze jednoznačně usoudit, že přístup žalované není (a tedy i vůči žalobkyni) diskriminační. Bližší odůvodnění tohoto hodnocení přepočtu je obsaženo v citovaném rozsudku Nejvyššího správního soudu, a krajský soud proto ve stručnosti na odůvodnění tohoto rozsudku v dalším jen odkazuje.

S ohledem na výše uvedené krajský soud dospěl k závěru, že žaloba žalobkyně je nedůvodná a proto ji v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Žádnému z účastníků nepřiznal soud právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobkyně nebyla úspěšná a žalovaná nemá právo na náhradu nákladů ze zákona (§ 60 odst. 1, 2 s.ř.s. a § 118d odst. 1 zákona č. 582/91 Sb., v platném znění).

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně ve lhůtě dvou týdnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení, prostřednictvím podepsaného soudu, a to písemně, ve dvojím vyhotovení. Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem, pokud stěžovatel sám nemá vysokoškolské právnické vzdělání.

V Ostravě dne 5. března 2015

JUDr. Petr Indráček
samosoudce